

15 Oct. 1918.

No. 20.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij gelooven in al hetgene God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God.

9de Geloofsartikel.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 303.)

MIDDELEN TOT ZALIGHEID.

En nu, wat blijft er te doen onder omstandigheden als deze? Ik zal voortgaan om u te vertellen wat de Heere van Zijn volk verlangd, van aanzienlijken en geringen, rijken en armen, mannen en vrouwen, regeerders en onderdanigen, geloovigen en ongeloovigen, opdat zij de Heilige Geest van God in volheid mogén genieten en aan de oordeelen Gods ontkomen, welke gereed zijn om over de natiën der aarde te worden uitgestort. Bekeert van al uwe zonden en wordt gedoopt in water voor de vergeving derzelve, in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, en ontvang de verordening van het opleggen der handen van hem die daartoe verordineert en op wien deze macht verzegeld is, opdat gij den Heiligen Geest van God moge ontvangen; en dit is in overeenstemming met de Heilige Schriften en het Boek van Mormon en tevens de eenigste manier, waarop de mensch kan ingaan in het celestiale koninkrijk. Deze zijn de vereischten van het nieuwe verbond of de eerste beginselen van het Evangelie van Jezus Christus: dan „voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen. Want zoo deze dingen bij u zijn en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis onzes Heeren Jezus Christus.”

BETEKENIS VAN ZALIGHEID.

Zaligheid beteekend voor den mensch: Geplaatst te zijn buiten de macht van al zijne vijanden.

ZALIGHEID EN OPVOEDING.

Het meer zekere woord van profetie bedoeld des menschen wetenschap, dat hij tot eeuwig leven verzegeld is door openbaring en den geest van profetie, door de macht van het heilig priesterschap. Het is onmogelijk voor den mensch om in onwetendheid zalig te worden.

De zaligheid voor den mensch is, bevrijd te zijn van al zijne vijanden; want voor de mensch kan triomfeeren over den dood, is hij niet zalig, alleen de kennis van het priesterschap kan dit bewerken.

ZALIGHEID DOOR KENNIS.

Het zou niet wijs zijn, als wij opeens alle kennis zouden ontvangen, die voor ons verkrijgbaar is, maar wel om telkens een weinig te verkrijgen; dan kunnen wij het begrijpen. President Smith las dan uit de tweede brief van Petrus het eerste hoofdstuk, vanaf het 16de tot het laatste vers en verwijlde op het 19de vers om eenige opmerkingen te maken,

Voegt bij uw geloof kennis, enz. Het beginsel der kennis is het beginsel der zaligheid. Dit beginsel kan begrepen worden door den geloovige en naarstige; en elkeen, die niet genoeg kennis verkrijgt om zalig te worden, zal verdoemd worden. Het beginsel der zaligheid is ons gegeven door de kennis van Jezus Christus.

Zaligheid is niets meer of minder dan te triomfeeren over onze vijanden en hen onder onze voeten te leggen. En wanneer wij macht hebben al onze vijanden in deze wereld onder onze voeten te leggen, en een kennis te bezitten om over alle booze geesten in de toekomstige wereld te triomfeeren, dan zijn wij zalig, evenals in het geval van Jezus, welke heerschen zal totdat hij alle vijanden onder Zijne voeten zal gelegd hebben en de laatste vijand is de dood.

Misschien zijn hier beginselen, waar maar weinig menschen aan gedacht hebben. Niemand kan deze zaligheid verkrijgen zonder een lichaam.

Nu in deze wereld is het menschedom van nature egoïstisch en eerzuchtig en strevende om den een boven den ander te verheffen; toch zijn sommigen gewillig anderen zoowel als zichzelf op te bouwen. Evenzoo is er in de andere wereld een verscheidenheid van geesten. Sommigen zoeken zichzelf te verheffen. En dit was het geval met Lucifer, toen hij viel. Hij zocht dingen te verkrijgen, die onwettig waren. Hij werd nedergeworpen en het is gezegd geworden,

dat hij velen met zich trok; en het vreeselijke van zijn straf is, dat hij geen lichaam zal ontvangen. Dit is zijne straf. Zoo de duivel, denkende het plan van God te kunnen dwarsboomen, door over de aarde rond te gaan, zoekende wie hij zou kunnen verslinden, zal elk persoon binden, die hij vinden kan en aan hem toegeeft, en bezit van zijn lichaam nemen en daarin heerschen, zichzelf verheerlijkende, niet er om gevende, dat hij slechts een gestolen lichaam verkregen heeft; straks evenwel zal iemand komen, die autoriteit heeft, en hem uitwerpen en het lichaam teruggeven aan zijn rechtmatigen eigenaar. De duivel steelt een lichaam omdat hij er geen van zichzelf heeft, maar wanneer hij er een steelt, is hij altijd blootgesteld aan uitwerping.

Nu, er is een zeker groot geheim hier, en sleutelen om het onderwerp te verklaren. Niettegenstaande de apostel hen vermaande, om bij hun geloof deugd, kennis, lijdzaamheid, enz. te voegen, spoorde hij hen toch aan om hunne roeping en verkiezing vast te maken. En hoewel zij eene stem van den hemel gehoord hadden, getuigenis gevend, dat Jezus de Zoon van God was, zeide hij toch, „wij hebben het profetische woord dat zeer vast is, en gij doet wèl dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in een duistere plaats.” Nu, waarin konden zij een vaster woord van profetie hebben, dan in het hooren van den stem van God, zeggende: „Deze is Mijn geliefde Zoon, enz.”?

Nu over dit geheim en den machtigen sleutel. Hoewel zij de stem van God mochten hooren en weten dat Jezus de Zoon van God was, zoo geeft dit in geen geval bewijs, dat hunne verkiezing en roeping vast was, dat zij deel hadden aan Christus en mede erfgenamen met Hem waren. Zij dan behoefden het meer vaste woord der profetie, dat zij verzegeld waren in de hemelen en dat zij de belofte des eeuwigen levens hadden in het Koninkrijk van God. Dan deze belofte aan hen verzegeld zijnde, was ze een anker voor de ziel, zeker en standvastig. Ofschoon donderslagen mogen rollen en bliksemen flikkeren, aardbevingen rommelen en om ons heen overal oorlogen uitbreken, toch zal deze hoop en kennis de ziel vertroosten in ieder uur van beproeving, kwelling en verdriet. Dan is kennis door onzen Heer en Zaligmaker Jezus Christus de machtige sleutel, welke de heerlijkheden en verborgenheden van het koninkrijk der hemelen ontsluit.

Vergelijk dit beginsel eens met het hedendaagsche Christendom, en waar zijn zij, met al hun pochende godsdienst, vroomheid en heiligheid, terzelfder tijd protesteerende tegen profeten, apostelen, engelen, openbaringen profetiën, vizioenen, enz. Wel, zij zijn aan het rijp worden voor de verdoemenis der hel. Zij zullen verdoemd worden, want zij verwerpen het meest heerlijke beginsel van het Evangelie van Jezus

Christus en de sleutel, welke de hemelen ontsluit en de heerlijkheden van de celestiale wereld in hun bezit stelt, wordt door hen met smaadheid behandeld en onder den voet vertreden. Ja, ik zeg, dezulken zullen verdoemd worden, met al hunne beleden godsvrucht. Dan wensch ik u te vermanen om voort te gaan en God aan te roepen, totdat gij uwe roeping en verkiezing vast hebt gemaakt voor uzelf, door het meer vaste woord der profetie te verkrijgen en wacht geduldig tot gij de belofte verkregen zult hebben.

ZALIGHEID DOOR GEHOORZAAMHEID AAN GOD.

Om zaligheid te verwerven, moeten wij niet alleen sommige dingen doen, maar „alles” wat door God geboden is. De menschen mogen prediken en alle dingen in practijk brengen, uitgezonderd datgene wat God ons geboden heeft te doen, maar zij zullen ten slotte verdoemd worden. Wij kunnen de munt en de dille verdienen en alle soorten van gewas, en toch nog ongehoorzaam zijn aan de geboden van God. Mijn doel is om te gehoorzamen en aan anderen te leeren om God te gehoorzamen, juist in datgene wat Hij ons gebiedt. Het doet niets ter zake, of een beginsel populair of onpopulair is, ik zal altijd een waar beginsel verdedigen, zelfs al sta ik er alleen voor.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

Mijn tekst handelt over de opstanding der dooden, welke gij vinden kunt in het 14de hoofdstuk van Johannes: „In mijns Vaders huis zijn vele woningen.” Het zoude zijn: „In mijns Vaders Koninkrijk zijn vele koninkrijken,” opdat gij erfgenamen van God en medeerfgenamen met Mij moogt zijn. Ik geloof de Methodistische leerstelling niet, waarbij edeldenkende menschen ter helle gezonden worden gelijk met den moordenaar en den hoereerder. Zij mogen al hun helsche en vurige golven over mij uitstorten, doch zij rollen even spoedig van mij af als zij gekomen zijn. Doch ik heb een middel om de arme geesten te bevrijden tegen elken prijs en hen zalig te doen worden; want ik wil mannen tot hen zenden om hen in de gevangenis te prediken en hen zoo mogelijk te redden.

Er zijn woningen voor hen, die eene celestiale wet gehoorzamen en er zijn andere woningen bereid voor diegenen, die de wet te kort deden, ieder in zijn eigen orde. Er is doop, enz. om in practijk te brengen, voor diegenen die op aarde leven, en doop voor de dooden, voor diegenen die zonder kennis van het Evangelie sterven.

Ik ga steeds hooger in mijn streven naar het eeuwige leven. Het is niet alleen noodzakelijk, dat gij gedoopt wordt voor uwe dooden, maar gij zult alle verordeningen voor hen te ondergaan hebben, dezelfden die gij ondergaan hebt om uzelf te zaligen. Er zullen 144.000

zaligmakers op den berg Zions komen en met hen eene ontelbare heerschare, die niemand kan tellen. O! Ik smEEK u, ga voort, ga voort en maak uwe roeping en uwe verkiesing vast; en indien eenig mensch u een ander evangelie predikt dan ik u verkondigt heb, hij zal vervloekt zijn; en sommigen die mij nu hooren, zullen het zien en weten, dat ik de waarheid aangaande hen getuig.

Ten opzichte van de wet van het priesterschap, zoude er een plaats zijn waar alle natiën van tijd tot tijd zouden opkomen, om hunne zegeningen te ontvangen; en de Heere heeft gezeGD dat daar de plaats zou zijn voor het doopen voor de dooden. Elk mensch, die gedoopt is en tot het koninkrijk behoort, heeft een recht om gedoopt te worden voor hen die reeds heengegaan zijn; en zoo spoedig als de wet van het evangelie hier door hunne vrienden is gehoorzaamd, die als gemachtigden voor hen handelen, heeft de Heere daar dienstknechten om hen vrij te laten.

Een mensch kan handelen als gemachtigde voor zijne eigene familieleden; de verordeningen van het Evangelie, welke uitgelegd waren vóór de grondlegging der wereld, zijn aldus door hen vervuld geworden, en we mogen voor hen gedoopt worden, voor wie we veel vriendschap hebben; maar het moet eerst aan den man Gods geopenbaard worden, uit vrees dat we anders te ver zouden gaan. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook allen in Christus levend gemaakt worden.” Allen zullen uit den doode verrijzen. Het Lam van God heeft de opstanding teweeggebracht, zoodat allen uit den dood zullen verrijzen.

Er is nimmer een tijd, dat de geest te oud is om tot God te naderen. Allen die niet de onvergeeflijke zonde hebben bedreven, waarvoor geene vergiffenis is, noch in deze, noch in de toekomstige wereld, zijn binnen het bereik van de vergevende genade. Er is een middel om de geesten van den dood te verlossen; dat is door de macht en autoriteit van het Priesterschap, door het binden en ontbinden op aarde. Deze leerstelling is verheven, in zooverre zij de grootheid van het goddelijk medelijden aantoot en de welwillendheid in den omvang van het plan der menschelijke zaligheid.

Deze heerlijke waarheid is wel in staat het begrip te vermeerderen en de ziel te onderschragen in rampspoeden, moeilijkheden en ellenden. Bijvoorbeeld, veronderstel het geval van twee mannen, broeders, even intelligent, geleerd, deugdzaam en liefelijk, wandelende in oprechtheid en volgens een goed geweten, voor zooverre zij in staat waren plicht te onderscheiden uit den troebelen stroom van overlevering of van de bezoedelde bladzijde uit het boek der natuur.

De eene sterft en wordt begraven, nooit gehoord hebbende van het Evangelie der verzoening; tot den ander werd de boodschap der zaligheid gezonden, hij hoorde en nam het Evangelie aan en werd

daardoor erfgenaam gemaakt van het eeuwige leven. Zal de een nu deelhebber zijn der heerlijkheid en de ander overgeleverd worden aan hopelooze verwoesting? Is er geene gelegenheid om te ontkomen? „Neen,” antwoordden de Secten. Zulk een idee is erger dan atheïsme. De waarheid zal doorbreken en zulk schijnheilig Farizeïsme tot gruis vermalen; de secten zullen gezift worden, en hunne priesters zullen in het midden van hunne verdorvenheid gelaten worden.

Deze leerstelling toont in een klaar licht de wijsheid en genade van God, in het bereiden van eene verordening voor de zaligheid van de dooden, gedoopt zijnde bij volmacht, hunne namen geschreven in den hemel en zij geoordeeld volgens de daden in het vleesch gedaan. Deze leerstelling geeft aan de Schriften haar grootste waarde. Die heiligen, welke verzuimen haar aan te wenden ten nutte van hunne overleden betrekkingen, doen het op gevaar af van hunne eigene zaligheid. De bedeeing van de volheid der tijden zal alle dingen tot het licht brengen, die geopenbaard zijn in alle vorige bedeeingen en eveneens dingen, die nooit tevoren geopenbaard zijn geworden. Hij zal de profeet Elia zenden, enz., en alle dingen in Christus herstellen.

(Wordt vervolgd).

Verlag van de Arnheemsche Conferentie.

Zondag 6 October werd bovengenoemde Conferentie gehouden. Drie vergaderingen werden gehouden, waarvan de twee eersten in de gewone vergaderzaal en de laatste in het Loge-gebouw aan de Rijnstraat. Precies om tien uur opende Conferentie-President Rulon J. Sperry de eerste samenkomst door te laten zingen „O, vast als een rotssteen,” enz., waarna Zendings-President John. A. Butterworth een zegen vroeg. Vervolgens werd „t' Morgenrood begint te lichten,” gezongen, en alsdan door den leider een hartelijk woord van welkom gesproken.

Als eerste spreker werd Ouderling Herbert E. Williams, president van de Utrechtsche gemeente geroepen. Na eene korte inleiding toonde hij aan, hoe de verwarring op godsdienstig gebied oorzaak was geworden, dat men verschillende dwaze ideeën was gaan koesteren. Vooral was dit het geval, omtrent het wezen van God. Men had zich Hem zoodanig voorgesteld, dat het nadenkend verstand zich geen begrip kan vormen van dien God. Geen gedaante noch vorm, geen deelen, geen gevoelens, niets van dat alles bezit die God der twistende secten en toch schiep Hij den mensch naar Zijn beeld. De menschen zeggen dat er geen openbaring meer vannooide is, maar wij getuigen dat God zich openbaarde, en daardoor bewees hoe en wie Hij was, ten spijt van alle waanvoorstellingen.

Ouderling N. Leslie Andrus was de volgende spreker. Van het begin af, dat Mormonisme ontstond, zijn pogingen aangewend, om het te bestrijden. In 1830 werd de Kerk opgericht met zes leden, het volgens de wet vereischte aantal. De naam van Joseph Smith is onafscheidelijk aan de Kerk verbonden. Het Boek van Mormon werd door hem vertaald. Spreker verhaald hoe twee kolonies op onderscheidene tijdstippen in Amerika aankwamen en zich tot groote volkeren ontwikkelden, waarvan de geschiedenis in dat boek wordt verhaald. Nog worden enkele woorden gewijd aan hetgeen door Joseph Smith werd geopenbaard, en somt spreker de waarheden op, welke wij daardoor zeker weten.

Ouderling Alvin J. Teuscher sprak over het voorbestaan der geesten. Hij haalde vele schriftuurplaatsen aan om te bewijzen, dat de Bijbel wel degelijk bewijs geeft voor het bestaan der geesten, alvorens zij op aarde lichamen verkregen. In 't bijzonder stond spr. stil bij de woorden van Jezus, die Zijn Vader bad, om dezelfde heerlijkheid te mogen ontvangen, die Hij bij Hem had, eer de wereld was. Door de Heiligen Geest geleid, kunnen ook wij in God's tegenwoordigheid terugkeeren.

Ouderling Benjamin T. Seely sprak over bekeering. Er zijn zoovele dingen, waarvan de mensch zich te bekeeren heeft. Ook wat het bidden aangaat. Jezus gaf een voorbeeld hoe te bidden. Maar hoewel men Jezus algemeen als Zaligmaker erkent, gelooft men zijne leeringen niet. Men heeft het anders aangelegd om tot God te bidden. Nu bid men uit een boek, of zegt telkens weer het van buiten geleerde gebed op. Dit is niet welgevallig in Vader's oogen. We zouden ons hart voor God uitstorten in woorden, welke ons worden ingegeven en met een vurig verlangen om verhoord te worden.

Alsnu werd „Kom, o Gij Vredevorst” gezongen, waarna als laatste spreker Mahonri A. Josephson, president der Amsterdamsche Conferentie het woord verkreeg. Hij begon te zeggen, dat het Evangelie van God gegeven was om tot zaligheid te leiden. Adam en Eva werden uit God's tegenwoordigheid verdreven, omdat zij Zijn geboden hadden overtreden. Christus verzoende voor de zonde en stierf om ons tot God terug te brengen. Daartoe overwon hij den dood, waardoor alle menschen deel aan de opstanding verkregen hebben.

Tot slot werd gezongen „Wij danken U Heer voor profeten,” en dank gezegd door Ouderling Jac. J. van Langeveld.

's Middags om half drie werd weer vergaderd. Openingszang „O, gij bergen zoo hoog.” Gebed door Ouderling Herbert E. Williams. Daarna werd gezongen „Er is schoonheid in het rond.” Door Zendings-President John. A. Butterworth werden de autoriteiten der Kerk voorgesteld, waarna Ouderling Elbert Stephenson, president der Groningsche Conferentie als spreker naar voren trad. Hij sprak naar aanleiding van Matt. 7: 15, legde er den nadruk op, dat men den boom

aan de vruchten leert kennen, en toonde aan, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen dezelfde vruchten afwerpt als dit in het Apostolische tijdperk het geval was.

Ouderling Wilford Hilton besprak de herstelling van het Evangelie. Hij toonde aan de hand der Schriften aan dat alle dingen zullen hersteld worden en dat wij nu leven in het tijdperk, waarin God dat werk begonnen is. Ook de verloren stammen Israëls zullen hersteld worden en tot Zion vergaderd worden.

Ouderling Francis O. Jones zeide verheugd te zijn, daar hij had opgemerkt dat de Arnheemsche gemeente in ledental toegenomen was. Hij besprak vervolgens wat Mormonisme beteekende en dat Mormon een profeet van God was. Joseph Smith was eveneens een profeet en openbaarde schoone waarheden.

President John A. Butterworth sprak nog enkele woorden van raadgeving, waarna „Leid ons, o Gij goede Meester,” gezongen werd en met gebed door Ouderling N. Leslie Andrus geëindigd.

Om zeven uur 's avonds werd weer een vergadering gehouden, maar nu in het Loge-gebouw aan de Rijnstraat. „Boven de sterren” werd gezongen, gebeden door Ouderling Mahonri A. Josephson, en dan „O, mijn Vader.” gezongen.

Conferentie-President Rulon J. Sperry was de eerste spreker. Hij zeide niet gekomen te zijn van het verre Westen om de menschen hier in dit land te bedriegen, maar om hun waarheid te verkondigen. Als er een Kerk op aarde is, die het Evangelie van Christus verkondigt, moet die Kerk Zijnen naam dragen. Spreker verklaard waarom de leden der Kerk Heiligen genoemd worden en toont aan dat dit ook vroeger het geval was. Aan Joseph Smith was door God geopenbaard hoe de naam der Kerk zou zijn.

Ouderling Jac. J. van Langeveld was de volgende spreker. Hij zeide dat in vroeger dagen de graven der profeten versierd werden, terwijl men de levende verwierp, toonde dit door voorbeelden aan en trachtte te bewijzen dat dit ook in deze dagen het geval was. De openbaringen, door den tegenwoordigen profeet ontvangen, worden door de zogenaamde Christenen verworpen, maar zijn daarom niet minder waar.

Zendings-President John A. Butterworth verhaalde in 't kort de geschiedenis van het ontstaan van het Boek van Mormon, hoe Joseph Smith het instrument in Gods hand was om de platen te vertalen en hoe dit Boek zal strekken om getuigenis te geven van de waarachtigheid van het Evangelie. Hij spoorde de vele vrienden, die tegenwoordig waren, aan, om dit Boek te onderzoeken en beloofde hen, indien zij oprecht waren in hunne bedoelingen, dat Gods geest hun van de waarheid zou overtuigen.

Tot slot werd gezongen „Heel de wereld ligt in 't donker”. Met dankzegging gesloten door Ouderling Alvin J. Teuscher.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Het Fondament van waar Christendom.

„Opdat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij, Vader, in Mij, en ik in U,” was het gebed, dat de zoon van God opzond in de hof van Gethsemané, in 't belang van Zijne geliefde discipelen. Door het uiten van deze woorden, maakte Hij ons bekend wat de ware grondslag van Christendom behoort te zijn en gaf hij ons de machtige sleutel, door welke Zijn kerk gekend kan worden. Deze smeekbede drukt de meening uit, dat de eenheid van een volmaakt georganiseerd lichaam, de hoofd-eigenschap moet zijn van de Kerk van Christus en dat iedere discipel zijne plichten heeft na te komen in volkomen harmonie met de andere leden. De verwarring en bittere strijd van de twistende godsdienst-secten van vandaag, was geen kenmerk van de groote broederschap, gesticht door den Zoon van God, en wanneer de geest van liefde en eenheid ophoudt te bestaan in een gemeenschap of kerk, kunnen we gerust verzekerd zijn, dat de menschen, welke er toe behooren, afgeweken zijn van de leeringen van den Meester en niet handelen door dien Goddelijken Geest, waardoor de wil van God openbaar gemaakt wordt.

Maar wat dan, kunnen wij vragen, zal ons in harmonie houden met de wetten van God en ons die eenheid schenken, welke zoo zeer noodig is? Er is slechts één antwoord op die vraag: „Voortdurende openbaring des Heeren.”

Zoals het struikelende kind in aanhoudend gevaar is, zonder de leidende hand van een geliefde ouder en evenals de bloem, welke van de zon dat licht en die warmte verwacht, waardoor zij kan groeien, zal verwelken en sterven, wanneer deze lichtgevende stralen zich terughouden, evenzoo zijn wij afhankelijk van onzen Goddelijken Vader, voor die geestelijke ontwikkeling, welke ons tot het eeuwige leven leidt.

Toen de mensch op aarde werd geplaatst, verkreeg hij een vrijen wil of het recht om te kiezen tusschen goed en kwaad, en het feit dat hem het recht was gegeven van eigen keuze, geeft afdoende bewijs dat hij verantwoordelijk wordt gehouden voor de uitoefening van dien wil. Ieder kind van God, dat in de wereld geboren is, is gezegend met de onafscheidelijke macht om de verzoeking en hindernissen, welke op zijn weg geplaatst zijn, te wederstaan en te overwinnen. Doch hij kan dit niet doen zonder die goddelijke en

almachtige invloed, — de Geest van God — welke, als hij geleid wil worden door hare influisteringen, hem in harmonie zal houden met het oneindige en hem tot gids zal zijn op dat pad, dat door den Meester als de rechte en nauwe weg was aangewezen.

De problemen des levens, waardoor het menschdom in beslag wordt genomen, zijn van zulk een aard, dat hunne oplossing ver buiten de macht van den mensch ligt, ook al is hij voortreffelijk geleerd in de dingen der wereld. Hij is voor leiding noodwendig afhankelijk van een hoogere macht, als hij lagen en valstrikken wil vermijden, welke den weg belemmeren van elke weldenkende zoon of dochter van God. De wetten, waardoor het heelal en de eeuwige vooruitgang van den mensch beheerscht worden, zijn oneindig en alles omvattend, en om eene juiste kennis er van te verkrijgen, moeten we onderricht ontvangen van den grooten Leeraar en Vader, die alleen alwetend is.

Het vertwijfelende menschdom van den tegenwoordigen tijd heeft groote behoefte aan openbaring van den bron van alle waarheid, die de belangrijke problemen des levens zal oplossen en den mensch aanspoort tot het inspannen van al zijne hem door God gegeven krachten, om de zonde te overwinnen. Zulk eene openbaring is aan het menschdom gegeven en heeft aan diegenen, welke moedig genoeg waren haar te aanvaarden en er hun voordeel mede te doen, bewezen een bron van oneindige troost en sterkte te zijn. Toen de God onzer vadersen zich verwaardigde om deze aarde te bezoeken in het eerste gedeelte van de negentiende eeuw en Zijn geliefden Zoon bekend maakte aan den profeet der Laatste Dagen, Joseph Smith, was hunne verschijning voor de inwoners der aarde eene heerlijke manifestatie van de verheffende waarheid, welke lang voor de wereld verloren was, dat wij de letterlijke nakomelingschap van God zijn, naar Zijn beeld geschapen en met Zijne eigenschappen begiftigd.

De secten van het moderne Christendom, wier namen legio zijn, zijn lang zonder de gaven en zegeningen geweest, welke eenmaal de Kerk van Christus kenmerkte en welke het waar geloof in den Zaligmaker en het voldoen aan de beginselen van Zijn Evangelie, volgde. Dezelfde oorzaak zal altijd hetzelfde gevolg geven en als oorzaak voor het afwezig zijn van de gaven en zegeningen van het Evangelie, hebben wij alleen maar te wijzen op de tegenstrijdige en ongerijmde ideën aangaande God, welke in den tegenwoordigen tijd ingang vinden.

Gelukkig dat het licht der openbaring wederom op aarde daagt en de heerlijke waarheden, daardoor bekend gemaakt, een snaar doet trillen in de harten van eerlijke zielen, die hunne eeuwige zaligheid van het allergrootste belang beschouwen. Gehoorzaamheid aan het herstelde Evangelie zal niets minder als gevolg hebben dan de ver-

lossing van het menschdom en de intrede van het Duizendjarige rijk.

Zonder goddelijke openbaring is het voor een kerk onmogelijk om in volmaakte eenheid te bestaan en de verlichtende kracht van den Heiligen Geest is de eenigste invloed welke de kinderen der menschen tot de waarheid zal leiden en die hen aanspoort om edel te leven in de oogen van God. Wanneer het menschdom in nederigheid gehoorzaamheid wil betoonen aan de eerste beginselen van het Evangelie en in staat is, door de werking van den Heiligen Geest de voor hen mogelijke bestemming, als de geestelijke nakomelingschap van Goddelijke Ouders, te bereiken, en het hoogste geluk weet te verkrijgen dat in uitzicht werd gesteld, als een gevolg van het in overeenstemming leven met de wetten van God, dan eerst zal het kwaad en de verwarring van de aarde verdwijnen en zullen hare inwoners zich oneindig verheugen in de veelvuldige zegeningen van hun Schepper.

„Een zonderling ongeval is eenigen onzer vrienden overkomen,” zei Hamilton. „Op het oogenblik, dat God hen schiep, legde Hij hun een arbeid op en gaf hun daarvoor een behoorlijken tijd, zoodat als zij op het juiste oogenblik begonnen en met voldoende ijver werkten, hun tijd en hun werk te gelijk zouden eindigen. Maar heel wat jaren geleden overkwam hun een vreemd ongeval. Een deel van den hen toegestane tijd was verloren gegaan. Zij kunnen niet zeggen, wat er van geworden is, maar zeker en stellig is het uit het bestaan verdwenen; want gelijk twee meetlijnen, die langs elkaar zijn gelegd, de eene een duim korter dan de andere, loopen hun werk en hun tijd evenwijdig; maar het werk is den tijd altijd tien minuten voor. Ze zijn niet ongeregeld. Zij zijn nooit te vroeg. Hun brieven worden op de post gedaan juist op het oogenblik, dat ze gesloten wordt; zij komen op de werf juist bijtijds om te zien, dat de stoomboot is afgeloopen; zij komen bij het station juist op het oogenblik, als men het hek afsluit. Zij verbreken geen enkele afspraak en verzuimen geen enkelen plicht; maar systematisch beginnen zij er te laat mee, en gewoonlijk zooveel te laat, als die noodlottige tijdruimte bedraagt.”

„WORSTELLEN EN OVERWINNEN”.

„Napoleon noodigde zijn maarschalken eens uit op een diner; maar toen zij op het bepaalde uur niet aanwezig waren, begon hij zonder hen. Juist toen hij van tafel opstond, kwamen zij binnen. Heeren, zeide hij, het etensuur is voorbij; wij zullen dadelijk aan onze zaken gaan.”

O. S. MARDEN.

Ouderling Walter B. Hanks overleden.

Tot ons leedwezen ontvingen wij door middel van de „Deseret News” bericht van het overlijden van Ouderling Walter B. Hanks. Twee en een half jaar heeft hij als zendeling in de Nederlandsche Zending gewerkt en is dan ook hier algemeen bekend. Allen die hem van nabij gekend hebben, zullen zijn heengaan betreuren, want hij had zich onder leden en vrienden zeer bemind weten te maken. Een noodlottig ongeval op een scheepsbouwwerf te Bremerton, Washington, maakte een einde aan zijn leven.

Ouderling Hanks kwam in Nederland aan op 21 December 1913 en werd eervol ontslagen op 19 Juli 1916; achtereenvolgens was hij werkzaam in Arnhem, Rotterdam, Groningen en Amsterdam.

De „Deseret News” zegt omtrent Broeder Hanks:

„Voor enkele maanden kwam hij in dienst en hij is de eerste inwoner van Wayne-County, die als soldaat zijn leven liet in dienst van zijn land. Hij was een model jonge man, lichamenlijk, verstandelijk en geestelijk sterk. Van zijn kindschheid af was hij werkzaam geweest in de Kerk-organisaties, verschillende verantwoordelijke positiën bekleedende. Hij was in Wayne-County geboren en bracht zijn gansche leven daar door, uitgenomen de jaren, welke hij in Nederland doorbracht om eene zending te volbrengen en terwijl hij de universiteit bezocht. Als een werker in de hulp-vereenigingen en als een „home-missionary” reisde en werkte hij in iedere nederzetting van zijn graafschap en hij was bemind en geëerd bij het gansche volk. Hij zal ten zeerste gemist worden als een lid van den hoogen raad van de Wayne-ring. Het geheele volk betreurt het verlies van een zoo waardig en veelbelovende jonge man, en hunne harten zijn allen vervuld met innige deelneming voor zijne jonge weduwe, ouders, zusters en vele verwanten.”

Ook wij, die hem hebben leeren kennen als een van de meest nobele mannen in de Nederlandsche Zending, gevoelen met hen mede en alleen de gedachte, dat 's menschen taak geen einde neemt bij het scheiden van deze wereld, maar dat hij ook aan de andere zijde van het graf eene roeping te vervullen zal hebben, mag ons de hoop doen koesteren, dat hij ook daar nog velen ten zegen zal zijn.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 312.)

We betreden de loopplank en stappen over het gangboord. We zien de lange, smalle corridors, met aan weerszijden de hutten voor de tweede klasse passagiers. Wat een kraakzindelijkheid heerscht overal! Hoe helder blinken de gebloemde gordijntjes voor de bedden, het wit der lakens en kussensloopen. Ons is een plaats toegewezen in het zoogenaamde „bijgebouwde” gedeelte, dat iets minder geriefelijk is, maar waar 't toch even net en zindelijk lijkt. Ziedaar onze hut! Vier bedden. Een onzer moet afzonderlijk slapen. Wel wat nauw, onze hut, maar geen nood, we schikken ons wel. De warmte in 't schip doet aangenaam aan na de kille avondlucht buiten aan 't water. We komen tot rust. Wasschen en verfrisschen ons wat, en zien eens rond naar onze hutbagage die wij al spoedig vinden. Avondeten, etc. wordt niet meer verstrekt, waaraan dan trouwens ook geen onzer meer behoefte heeft. 't Schip ligt nog stil en zal pas morgenochtend om half vier vertrekken. Van schommelen of „gevaarlijke zone” is voorloopig natuurlijk nog geen sprake. We gaan rustig slapen.

Laat in den avond, even voor we ter ruste gaan, wordt nog officieel bekend gemaakt dat het vertrek 24 uur is uitgesteld. Het waarom kunnen wij natuurlijk niet gewaar worden. We vermoeden echter omdat nog zooveel passagiers op visum van hun paspoorten wachten, visa die nog maar steeds niet afgekomen zijn. Een laatste hoop dus nog! Ook voor onze broeders en zusters die toch o zoo graag, mede zouden willen. Samen gebeden, en bovenal gedankt, en wel te rusten.

Tweede dag Woensdag 29 Mei.

De oorspronkelijke dag van vertrek, maar nu wordt het een etmaal later. Na heerlijk te hebben gerust wacht ons, om half acht, het eerste ontbijt aan boord. Ruime en frissche salon, thans tot „dining-room” ingericht. Schitterend wit damasten tafellinnen en blinkend eetgerei, afgewisseld hier en daar, door een versch bouquet, meegenomen, voor een deel, door aan boord gekomen passagiers. 't Ontbijt is uitstekend ofschoon, naar men zegt, niet zoo ruim als anders. 't Komt van de algemeene voedselschaarschte in Holland. Vergeleken evenwel met het regeeringsbrood dat wij gewend waren, smaakt — ons het aan boord verschgebakken wittebrood — uitstekend. Voorafgegaan door „mush” (waarom gebruikt men aan boord van een Hollandsch schip de Engelsche taal? „pap” of „brij” was toch ook goed) en als bijgerecht enkele „jams” en een paar kaasschoteltjes, krijgen we al een idee van Amerikaansch „breakfast”. Vier en twintig uur uitstel geeft ons nog een heelen dag, zoowel als onze broeders en zusters nog hoop. Wij mogen van boord tot des avonds negen uur. We kunnen niet

nalaten daar nog gebruik van te maken, ofschoon we, door 't nieuwe, het aan boord wel prettig vinden. Nu de tijd er voor is heeft mijn vrouw ook nog enkele boodschappen te doen. Wanneer heeft een vrouw geen boodschappen als er winkels in de buurt zijn? Om twee uur in den 'namiddag zijn we reeds weer terug. Juist op tijd voor „dinner.” 't Was geen luk raak hoor, we hadden ons 'vooraf op de hoogte gesteld wanneer er weer iets te eten viel! 't Eten is best, hoewel minder goed als voorheen, naar men zegt. Geen een van ons is echter op culinair gebied in den laatsten tijd erg verwend. We vragen nog even telefonische verbinding aan met Utrecht, en hooren de bekende stemmen van onze verwanten nogmaals weer. Aan boord verwacht men algemeen dat de boot nog wel enkele dagen zal blijven liggen, ofschoon ik dat gevoelen niet deel, al zeg ik het niet. We hadden plan in den namiddag nogmaals de stad in te gaan, maar allen gevoelen we ons 'vermoeid. Komt het door de emotie van de laatste dagen, of is het de zware lucht die in zomerhitte over de Maas hangt? Misschien wel beide. Laat in den avond toch nog even van boord. Buiten het hek van het terrein treffen we nogmaals enkele leden, en ook Pres. Butterworth met een paar zendelingen. Onze „poor saints” komen niet mee. Hun passen zijn niet afgekomen. Och, ik wijd er misschien maar een enkel regeltje aan, maar toch — mijn gedachten verwijlen elk oogenblik bij hen. Hoe komt het dat wij zoo gezegend zijn, en zij niet? Hebben wij het ons beter waardig gemaakt? Ik weet voor mijzelf van niet. Misschien is het voor een wijs doel dat thans niet door ons doorzien wordt. Evenwel, God weet het beste het hoe en waarom. Wij staan nog vóór de reis; we hebben haar nog niet volbracht! Maar . . . geen kleingeloovigheden nu! We, — mijn vrouw en ik — gaven Zondag l.l. beiden onze getuigenis. Te Groningen. En, op dat moment wisten we zeker, dat alles goed zou gaan. We weten 't nog. We weten dat 't nu onzen tijd is. Ook wij hebben onzen tijd van wachten gehad, al was het dan ook moedwillig wachten. Mijn droom, — was het een droom? — tot heden aan niemand verteld, schiet mij te binnen. Ik was, op zekeren avond peinzende over de voorlaatste reis van de „Nieuw-Amsterdam.” Toen hadden wij de gelegenheid, en de boot, hoewel midden in den winter uitgevaren, — had een prachtige reis. Wij evenwel waren achtergebleven toen. Uit eigen vrijen wil. Was het kleingeloovigheid? Wat was het? Eerlijk bekend, ja het was zulks. Vrees voor mijnen- en duikbootengevaar. Een vergeefflijke of een niet vergeefflijke vrees? Het zij zooals het was, dien avond gevoelde ik in mijne plichten te kort te zijn geschoten. In mijn plichten vooral jegens mijne kinderen, wier toekomst toch in Amerika ligt. Over deze dingen gevoelde ik mij bezwaard, en ik wendde mij tot God. Ik vroeg Hem mij mijne nalatigheid te vergeven, en bad Hem ernstig mij nog éénmaal een

kans te willen geven, en op eenmaal werd het mij duidelijk, hoe kan ik niet zeggen, maar op dat oogenblik wist ik dat wij Zion zouden zien. Eén gelegenheid zoude er althans nog zijn, en vast nam ik mij voor die gelegenheid, kwam zij, niet weer ongebruikt te laten voorbijgaan. Nu is er die gelegenheid, afgebeden als 't ware, en Hij heeft alle hinderpalen, meer dan ik hier omschrijven kan, uit den weg geruimd, en God zal verder voorzien.

Aan boord nu eindelijk, na 't laatste afscheid van Pres. Butterworth. Een lange handdruk nog, en een „tot weerziens.”

Derde dag, Donderdag 30 Mei. Twee uur in den vroegen morgen. Ik word wakker. Plotseling. Ik hoor, onder mij, de schroef wentelen. Bij tusschenpoozen. Ik weet nog niet eenmaal dat het de schroef is. Ik meen dat het de donkey is die bagage lost of laadt. Tegenover ons gaat de deur van een andere hut. Ik hoor iemand zeggen: „Wij gaan varen, hoor!” Zal 't er nu van komen? Ik het bed uit. Kijk naar buiten, door het patrijspoortje. Nog niet. Tegenover mij ligt nog het gebouw van de N. A. S. M. De groote klok wijst drie uur. Het schijnt toch echter waar te wezen dat we varen zullen, want uit hutten komen nu passagiers, gekleed en ongekleed. Vreugde staat te lezen op aller gezichten. We wenschen elkaar met de oogen geluk. Toch kan ik de droefenis van mijn broeders en zusters die achter moeten blijven, ik bedoel de gedachte daaraan, niet van mij afzetten. Wat zullen zij teleurgesteld zijn. Tot 't laatste toe zijn zij, en ook ik, nog blijven hopen. Zij hebben heen en weer geloopt van de boot naar den consul, en omgekeerd. Vergeefs echter. Zij moeten wachten op een volgende gelegenheid. Wanneer zal dat zijn? Niemand die 't, onder de huidige omstandigheden, weet.

De boot is los en van den wal. Sleepbootjes trekken 't gevaarte op stroom. Dan op eigen kracht. Langzaam aan. Halve kracht, of nog minder wellicht. De Maasoevers glijden langzaam voorbij. Een lichte nevel hangt over het landschap. Verdikt zich en wordt mist. Jammer, nu zien we niet de frissche beemden tot aan den Hoek. Zal 't mistig zijn op zee? Dat zou ongelukkig treffen. Neen, de heldere Meizon wint het. De damp klaart op. Aan stuurboordzijde blinken, op slechts korten afstand, twee zeemijlen wellicht, de blanke duinen van Hollands kust, welker lijn wij, om zoolang mogelijk in de territoriale wateren te blijven, volgen. 'k Zie Scheveningen in de verte. De Pier! Wat menigmaal heb ik er gewandeld! Op den achtergrond onderscheid ik duidelijk de torens van het vredespaleis. Wanneer zal het gebruikt worden weer, om te beantwoorden aan het doel waarvoor het werd gebouwd? Zal de wereldvrede er gesloten worden? En zal het spoedig zijn? God geve het!

Hooger op varen wij. Langzaam weliswaar, maar toch vorderen we. Plaats na plaats schuift, aan Hollands kust, voorbij. We herkennen

Katwijk, Noordwijk, Egmond, Bergen, en eindelijk zien wij 't eind der lange rechte lijn van duinen. De punt van Den Helder is nu vlak tegenover ons. In de verte zien wij, flauwtjes, de kustlijn van Texel. Zij verdwijnt langzaam in de verte. Holland's kust is onzichtbaar geworden. Het Vaderland is uit het oog verloren.

Nog steeds stoomen wij met halve kracht. Steeds maar noordwaarts. Rechttuit naar het noorden, gestadig volgende het midden ongeveer van de zoogenaamde „vrije vaargeul,” aan de oostzijde, op enkele mijlen, begrensd door een Engelsch mijnenveld. en aan de Westkant door de zône door Duitschland als gevaarlijk gebied verklaard. We merken van de aangelegenheden die den oorlog raken anders niet veel. Alleen, we zijn, onmiddellijk nadat wij uit den Waterweg kwamen, op ongeveer vier of vijf mijlen uit de kust, drie groote Deutsche vliegtuigen gepasseerd, of beter gezegd, zij vlogen over en om ons heen. Ik ontdekte ze evenwel niet direct, maar pas nadat ze reeds op behoorlijken afstand waren gekomen. Ze zijn nog even, aan den horizon, te onderscheiden. Enkele uren later wordt door sommigen aan boord, een duikboot waargenomen. Ik evenwel zie ze niet. Verder, steeds verder naar het noorden. De „Witte-” en de „Zwarte-zee,” twee sleepbooten, vergezellen ons als trouwe satellieten. Ze stoomen om ons heen. Dan is de een weer een eindje voor, en de andere achter en straks omgekeerd, of wel ze varen elk aan eene zij. Beide booten hebben stations voor draadlooze telegrafie aan boord en zijn geheel gereed om bij mogelijk dreigend en onmiddellijk gevaar, alle hulp te kunnen bieden.

Hoe eigenaardig, we hooren en lezen niets meer van den oorlog. 't Laatste nieuws, nog aan land, was dat het Deutsche offensief weer opnieuw was ingezet, dat ze den Chemin des Dames genomen hadden, en daarbij 15000 krijgsgevangenen. Hoe zal 't verder gaan? Zouden ze doorbreken? Of zullen ze opnieuw het offensief moeten staken? We hooren natuurlijk aan boord niets.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD.

Leeringen van Joseph Smith Blz. 313 Verslag van de Arnhem- sche Conferentie . . „ 318 Het fundament van waar	Christendom. . . . Blz. 321 Ouderling Walter B. Hanks overleden . . „ 324 Van Utrecht naar Salt Lake City. . . . „ 325
--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.